

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2612/2019
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Дашић, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija a.d.o. Београд, чији је пуномоћник Мирослав Матић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 834/2019 од 14.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 834/2019 од 14.03.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 834/2019 од 14.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 1231/2017 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 370.000,00 динара, и то: на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 150.000,00 динара, на име претрпљених и будућих болова износ од 90.000,00 динара, на име претрпљеног и будућег страха износ од 70.000,00 динара и на име душевних болова због наружености износ од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 49.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 834/2019 од 14.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом као неоснован је одбијен тужбени захтев да се тужено осигуравајуће друштво обавезе да тужиоцу накнади штету насталу у вожњи путничким возилом којим је управљало лице доби 13 година. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом за накнаду штете као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. У овој правној ствари, на основу утврђеног чињеничног стања, изведен је одговарајући закључак, у складу са схватањем заступљеним у судској пракси. Пристанком на вожњу са малолетним лицем, сувозач се свесно излаже ризику настанка штете. Ставовима нижестепених судова о том питању, као и о искључењу права на накнаду штете на терет осигурања од одговорности у саобраћају, ревизија не супротставља примере исказивања другачијих ставова у судској пракси другостепених судова или ревизијског суда. Примена материјалног права у конкретној ствари обухвата шири опсег законских норми, односно не исцрпљује се само у поменутом члану 163. Закона о облигационим односима, с којим у вези ревидент предлаже да се прихвати посебна ревизија у циљу стварања будуће праксе судова. Таквом предлогу у овој парници нема места, имајући у виду природу и садржину спора о накнади штете из осигурања.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је закључио да у конкретној правној ствари не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Уз оцену да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.12.2017. године. Првостепена пресуда је донета 20.11.2018. године. Другостепена пресуда је донета 14.03.2019. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 370.000,00 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**